

HOOFDSTUK ÉÉN

‘Nobody finds their soul mate when they’re ten.
I mean, where’s the fun in that, right?’

– *Sweet Home Alabama*

De dag begon zoals alle andere.

Mr. Fitzpervert had een haarbal voor me achtergelaten in mijn pantoffel, ik brandde mijn oor aan de stijltang en toen ik de deur openzwaaide om naar school te vertrekken, viel mijn oog op mijn boosaardige buurjongen die zich verdacht over de motorkap van mijn auto had gedrapeerd.

‘Hé!’ Ik duwde mijn zonnebril hoger op mijn neus, trok de voordeur achter me dicht en stormde op hem af, erop lettend dat ik mijn mooie, nieuwe bloemenmuiltjes niet afsleet terwijl ik praktisch naar hem toerende. ‘Kom van mijn auto af.’

Wes sprong eraf en hield zijn handen omhoog, het universele gebaar voor onschuld, al straalde hij dat met die grijns op zijn gezicht allesbehalve uit. Bovendien kende ik hem al sinds de kleuterschool: die jongen was nog geen dag in zijn leven onschuldig geweest.

‘Wat heb je daar in je hand?’

‘Niks.’ Hij stopte de hand in kwestie achter zijn rug. Ook al had hij na de basisschool een groeispurt gekregen en was hij vrij mannelijk en een ietsepietsie hot geworden, Wes was nog steeds die kinderachtige knul

die mijn moeders rozenstruik ‘per ongeluk’ in de fik stak met een rotje.

‘Zo achterdochtig, jij,’ zei hij.

Ik ging voor hem staan en keek met mijn tot spleetjes geknepen ogen naar hem op. Wes had zo’n kwajongensgezicht, met van die donkere ogen – natuurlijk met megalange, dikke wimpers, want zo oneerlijk is het leven wel – die boekdelen spraken, zelfs als hij zijn mond hield.

Hij trok een wenkbrauw op als teken dat ik me aanstelde. Van al die andere onfortuinlijke keren dat we elkaar tegen het lijf liepen, wist ik dat hij me probeerde in te schatten als hij zijn ogen samenkneep. Dan volgde er sowieso een ruzie over wat hij dan ook voor irritants had uitgehaald. En als hij zo straalde als nu, met een ondeugende schittering in zijn bruine ogen, wist ik dat ik het wel kon schudden. Want ondeugende Wes won altijd.

Ik prikte met mijn vinger in zijn borstkas. ‘Wat heb je met mijn auto uitgespookt?’

‘Ik heb niet per se iets mét je auto gedaan.’

‘Niet per se?’

‘Wow. Ga je mond spoelen, Buxbaum.’

Ik rolde met mijn ogen, waarop zijn mond zich in een schurkachtige grijns krulde en hij zei: ‘Moeten we meer doen. Leuk, trouwens, die omascoenen, maar ik moet er weer eens vandoor.’

‘Wes...’

Hij draaide zich om en liep weg alsof ik niet net iets aan het zeggen was. Gewoon... weg, in de richting van zijn huis, met dat relaxte, te zelfverzekerde loopje van hem. Toen hij bij zijn veranda aankwam, opende hij de hordeur en riep over zijn schouder: ‘Fijne dag, Liz!’

Dit beloofde niet veel goeds.

Want hij kon onmogelijk oprecht willen dat ik een fijne dag had. Ik

wierp een blik op mijn auto, huiverig om zelfs maar het portier open te trekken.

Je moet weten dat Wes Bennett en ik in een hevige strijd verwickeld waren om de enige vrije parkeerplek in ons deel van de straat, en daarbij schrokken we echt nergens voor terug. Hij won meestal, maar alleen omdat hij een smerige valsspeler was. Hij vond het grappig om De Plek in te nemen door er spullen achter te laten die zo zwaar waren dat ik ze niet kon verslepen. Een ijzeren picknicktafel, een vrachtwagenmotor, monstertruckwielen. Je snapt het wel.

(Ook al hadden zijn geintjes hem in het vizier gebracht van de Facebook-groep van de buurtbewoners – pap was lid – en zaten die oude klets-kousen zich schuimbekkend een eind weg te tikken over het schandaal van de wijk, toch had niemand hem er ooit op aangesproken of hem gedwongen ermee op te houden. Zó oneerlijk.)

Maar voor een keer was ik degene die zegevierde. Ik had gisteren het geniale idee gehad om de gemeente te bellen nadat zijn auto al drie dagen op De Plek stond. In Omaha mocht je niet langer dan vierentwintig uur op dezelfde plaats geparkeerd staan, dus had die goeie ouwe Wesley een bon aan zijn broek.

Ik ga er niet om liegen, ik deed een vreugdedansje in de keuken toen ik de agent die parkeerbon onder Wes' ruitenwisser zag schuiven.

Ik controleerde alle vier de banden voor ik in mijn auto stapte en mijn gordel omdeed. Ik hoorde Wes lachen, maar toen ik naar het bijrijders-raampje leunde om hem een vuile blik toe te werpen, sloeg zijn voordeur dicht.

Toen zag ik wat hij zo grappig vond.

De parkeerbon lag nu op mijn auto, vastgekleefd in het midden van de voorruit met doorzichtige ducttape waar je onmogelijk doorheen kon

kijken. Eindeloze lagen van dat allesbestendige professionele spul.

Ik stapte uit en probeerde een hoekje los te peuteren met mijn nagels, maar alle randen waren stevig aangedrukt.

De lul.

Toen ik eindelijk op school aankwam nadat ik mijn voorruit met een scherp mesje had staan afschrapen en als een gek ademhalingsoefeningen had gedaan om weer zen te worden, liep ik het gebouw binnen met de soundtrack van *Bridget Jones's Diary* in mijn koptelefoon. Ik had de film de avond ervoor gezien – voor de duizendste keer in mijn leven – maar deze keer kwam de muziek nog meer binnen dan anders. Mark Darcy die ‘*Oh, yes, they fucking do*’, zegt als hij Bridget kust, is uiteraard het toppunt van zwijmelen, maar zonder Van Morrisons ‘Someone Like You’ op de achtergrond zou je er nooit zó van gaan wegdromen.

Yep, ik ben een diehard filmmuzieknerd.

Het liedje begon te spelen toen ik langs de aula liep en me tussen de menigte in de gangen door probeerde te wringen. Het leukste aan muziek vond ik dat als je het hard genoeg door een goede koptelefoon (en ik had de beste) liet schallen, het de scherpe randjes van het leven haalde. Door Van Morrisons stem leek stroomopwaarts door de drukte bewegen wel een scène uit een film in plaats van de hel op aarde.

Ik liep naar de toiletten op de eerste verdieping, waar ik elke ochtend met Jocelyn afsprak. Mijn beste vriendin versliep zich letterlijk altijd, dus stond ze zoals gewoonlijk haastig haar eyeliner aan te brengen vóór de bel.

‘Mooie jurk, Liz.’ Joss wierp me een zijdelingse blik toe, terwijl ze met een wattenstaafje haar ogen schoonveegde. Ze haalde een flesje mascara tevoorschijn en begon het borsteltje langs haar wimpers te bewegen. ‘Die bloemetjes passen perfect bij je.’

‘Dank je!’ Ik ging voor de spiegel staan en draaide een rondje om er zeker van te zijn dat mijn vintage A-lijnjurk niet in mijn onderbroek zat of wat voor beschamends er ook maar kon gebeuren. Achter ons stonden twee cheerleaders omgeven door een witte rookwolk te vaperen, en ik schonk hun een lachje.

‘Kleed je je met opzet als een hoofdpersonage uit die filmpjes van je, of is dat gewoon toeval?’ vroeg Joss.

‘Niet “filmpjes” zeggen, zo lijkt het alsof ik een pornoverslaving heb of zo.’

‘Je weet wel wat ik bedoel,’ zei Joss, terwijl ze haar wimpers van elkaar scheidde met een veiligheidsspeld.

Ik wist precies wat ze bedoelde. Ik koos haast elke avond een van mams favoriete romcoms uit de dvd-collectie die ik van haar erfde toen ze stierf. Ik voelde me dichterbij mam als ik naar de films keek, dan leek het alsof een deel van haar er nog was en met me meekeek. Waarschijnlijk omdat we ze wel Een Miljoen Keer samen hadden gezien. Maar dat wist Jocelyn allemaal niet. We groeiden op in dezelfde straat, maar we raakten pas echt bevriend in de tweede klas van de middelbare school. Ze wist wel dat mijn moeder gestorven was toen ik in groep zeven zat, maar we hadden het er nooit echt over. Ze dacht dat ik geobsedeerd was door de liefde omdat ik een hopeloze romanticus ben. Ik heb haar nooit verteld dat ze het bij het verkeerde eind had.

‘Hé, heb je je vader nog gevraagd over de laatstejaarspicknick?’ Joss keek me aan via de spiegel, en ik wist dat ze boos zou worden.

Eerlijk gezegd keek ik ervan op dat ze dat niet meteen gevraagd had toen ik binnenkwam.

‘Ik lag al in bed toen hij thuiskwam gisteren.’ Dat was waar, maar ik had het aan Helena kunnen vragen als ik dat echt gewild had.

‘Ik vraag het hem vandaag.’

‘Ja hoor.’ Ze draaide de mascara dicht en propte hem in haar makeuptasje.

‘Echt, beloofd.’

‘Kom op.’ Jocelyn stopte haar make-uptasje in haar rugzak en griste haar koffie mee. ‘Als ik nog een keer te laat kom voor Literatuur moet ik nablijven, en ik heb Kate beloofd om een pakje kauwgom in haar kluisje te stoppen op weg naar de klas.’

Ik trok mijn schoudertas goed en ving een glimp van mijn gezicht op in de spiegel. ‘Wacht, ik ben lippenstift vergeten.’

‘We hebben geen tijd voor lippenstift.’

‘Voor lippenstift máák je tijd.’ Ik ritste het zijvakje van mijn tas open en haalde er mijn nieuwe favoriet uit, Retrograde Red. Voor het geval (oké, de kans was klein) dat ik mijn McDreamy hier tegen het lijf zou lopen, wilde ik wel perfecte lippen. ‘Ga jij maar alvast.’

Ze vertrok en ik bracht de kleur op mijn lippen aan. Veel beter. Ik stopte de lippenstift terug in mijn tas, zette mijn koptelefoon weer op en liep de toiletten uit. Ik drukte op *play* en liet de tonen van Bridget Jones’s soundtrack mijn hoofd vullen.

Toen ik bij Engelse literatuur aankwam, ging ik achterin zitten aan een tafeltje tussen Joss en Laney Morgan, en schoof mijn koptelefoon om mijn nek.

‘Wat heb jij bij nummer acht?’ vroeg Jocelyn, die snel schreef om haar huiswerk af te maken. ‘Ik was de leesopdracht vergeten, dus heb ik geen flauw idee waarom Daisy moest huilen van Gatsby’s hemden.’

Ik haalde mijn werkblad tevoorschijn en liet Joss mijn antwoord overschrijven, maar mijn blik dwaalde af naar Laney. Als er een wereldwijde enquête werd gehouden, zou iedereen het er roerend over eens zijn dat

ze mooi was, feit. Ze had zo'n schattig neusje dat zeker weten als inspiratie gediend had voor het woord 'fraai'. Haar ogen waren zo groot als die van een Disney-prinses en haar blonde haren waren altijd glanzend en zacht als in een shampooreclame. Jammer genoeg was ze aan de binnenkant een stuk minder mooi dan aan de buitenkant.

Ik had echt een pesthekel aan die meid.

Op de eerste dag van de kleuterschool riep ze 'leuw' toen ik een bloed-neus had, waarbij ze naar mijn gezicht wees tot de hele klas me vol walging aangaapte. In groep vijf mekkerde ze tegen Dave Addleman dat mijn schrift vol liefdesbriefjes aan hem stond. (Dat was ook zo, maar dat boeit nu niet.) Laney was een klikspaan, en in plaats van zich te gedragen als de lieve, charmante jongen die ik, gebrainwasht door mijn films, van hem gemaakt had, noemde David me raar. En in groep zeven – niet lang nadat mijn moeder doodging en ik door de vaste plaatsen naast Laney moest zitten in de kantine – prikte ik elke middag in mijn treurige warme lunch, terwijl de hele tafel met open mond keek naar wat zij uit haar pastelroze lunchtrommel tevoorschijn haalde. Natuurlijk maakte haar moeder al dat lekkers helemaal speciaal voor haar klaar.

Boterhammen in de leukste figuurtjes, zelfgebakken koekjes, brownies met kleurige hagelslag: het was een schatkist vol culinaire meesterwerkjes op kindermaat, allemaal met evenveel liefde bereid.

Maar het waren de briefjes waardoor ik brak.

Haar moeder stopte letterlijk elke dag een handgeschreven briefje bij haar lunch. Korte, grappige blaadjes met gekke tekeningetjes in de kantlijn die Laney hardop aan haar vrienden voorlas. Als ik toegaf aan mijn nieuwsgierigheid en mijn blik onderaan het briefje liet vallen, waar in krullerige, schuine letters 'Liefs, mam' stond met hartjes eromheen, werd ik zo verdrietig dat ik geen hap meer door mijn keel kreeg.

Zelfs nu nog dachten mensen dat Laney geweldig was en mooi en slim, maar ik wist wel beter. Ze deed misschien alsof ze aardig was, maar ze wierp me al zolang ik me kon herinneren van die rare, scheve blikken toe. Ik bedoel, elke keer als die meid naar me keek, had ik het gevoel dat er iets op mijn gezicht zat en ze niet kon beslissen of ze het goor vond of grappig. Onder al die schoonheid ging een verdorven ziel schuil, en op een dag zou de rest van de wereld haar ook zien voor wat ze was.

‘Kauwgom?’ Laney stak een pakje pepermuntkauwgom naar me uit, haar perfecte boogjes van wenkbrauwen opgetrokken.

‘Nee, dank je,’ mompelde ik, en ik draaide mijn hoofd weer naar voren, waar mevrouw Adams, die net binnenkwam, ons vroeg om ons huiswerk in te leveren. We gaven onze verslagen door naar voren, en ze zei iets over literatuur. Iedereen begon notities te maken op de laptops van school, en Colton Sparks knikte naar me vanaf zijn tafeltje in de hoek.

Ik glimlachte en keek weer naar mijn scherm. Colton was aardig.

Begin dit jaar hadden we twee hele weken iets met elkaar, maar uiteindelijk was het ‘bleh’. Nu ik erover nadenk, kun je alle relaties die ik ooit heb gehad samenvatten als bleh.

Twee weken, zo lang duurden mijn relaties gemiddeld, als je ze al zo kon noemen.

Het verliep meestal zo: als ik een leuke jongen zag, ging ik wekenlang over hem lopen dromen tot hij in gedachten mijn ultieme soulmate was. Gewoonlijk begonnen mijn nieuwe middelbareschoolrelaties met de hoogst mogelijke verwachtingen. Maar tegen het einde van week twee, voor we het zelfs maar officieel konden maken, kreeg ik bijna altijd last van de ‘ick’. Het doodvonnis van elke prille relatie.

Definitie van de ick: een datingterm die verwijst naar een plotseling

gevoel van afkeer tijdens het daten, waardoor je vrijwel meteen op de andere persoon afknapt.

Joss zei dat ik altijd mijn winkelmandje vulde, maar nooit afrekende. En ze had nog gelijk ook. Maar mijn neiging tot ultrakorte relaties van twee weken schopte mijn galaplannen wel flink in de war. Ik wilde gaan met iemand van wie mijn adem in mijn keel stokte en mijn hart oversloeg, maar waren er eigenlijk nog wel jongens op school die ik nog niet had uitgeprobeerd?

Ik bedoel, technisch gezien had ik een date voor het gala, ik ging met Joss. Maar het ding is... naar het gala gaan met mijn beste vriendin gaf me het gevoel dat ik gefaald had. Ik wist dat we het leuk gingen hebben – we gingen vooraf uit eten met Kate en Cassidy, de grappigste meiden van ons vriendengroepje – maar het gala had het meest romantische moment van mijn schooltijd moeten worden. Inclusief opgestoken bordjes met *promposals*, bijpassende corsages, openvallende monden als je in je baljurk verschijnt en lieve kusjes onder de verplichte discobal.

Denk: Andrew McCarthy en Molly Ringwald in *Pretty in Pink*.

Niet gewoon een stel vrienden die bij de Cheesecake Factory gingen eten om daarna awkward te staan kletsen op school, terwijl de echte stelletjes in de richting van de beruchte schuurmuur trokken.

Ik wist dat Jocelyn er niks van zou snappen. Voor haar was het gala geen big deal, gewoon een schoolfeest waarvoor je je kon optutten, en ze zou me megabelachelijk vinden als ik toegaf dat ik teleurgesteld was. Ze was al geïrriteerd dat ik steeds afzegde als we voor een jurk gingen shoppen, maar ik had nooit zin om te gaan.

Echt totaal niet.

Mijn telefoon zoemde.

Joss: Ik heb een VETTE roddel.

Ik keek haar aan, maar ze zat ogenschijnlijk te luisteren naar mevrouw Adams. Ik wierp een blik op de lerares voor ik antwoordde: Zeg op.

Joss: Ik hoorde het wel via een appje van Kate.

Ik: Dus is het misschien niet waar. Gesnopen.

De bel ging, dus graaide ik mijn spullen bij elkaar en stouwde ze in mijn tas. Jocelyn en ik gingen op weg naar onze kluisjes, en ze zei: 'Voor ik het vertel, moet je beloven om niet hysterisch te worden vóór je alles hebt gehoord.'

'O mijn god.' Mijn maag maakte een buiteling en ik vroeg: 'Waar gaat dit over?'

We sloegen af naar de westelijke vleugel en voor ik zelfs maar de kans had om haar aan te kijken, zag ik hem mijn kant op komen lopen.

Michael Young?

Ik kwam met een ruk tot stilstand.

'En daar zul je mijn roddel hebben,' zei Joss, maar ik luisterde al niet meer.

Mensen botsten tegen me aan en liepen om me heen, terwijl ik ter plekke bleef staan staren. Hij zag er hetzelfde uit, maar dan langer, breder en aantrekkelijker (als dat al mogelijk was). De crush uit mijn kindertijd bewoog zich voort in slow motion, terwijl blauwe vogeltjes kwetterend om zijn hoofd fladderden en zijn gouden manen in een glinsterend briesje wapperden.

Het zou weleens heel goed kunnen dat mijn hart stil bleef staan.

Michael woonde in mijn straat toen we klein waren, en hij was mijn hele wereld. Ik was al zo lang ik me kon herinneren verliefd op hem. Hij was altijd al het superlatief van geweldig. Slim, hoffelijk en... ik weet niet... hemelser dan wat voor jongen dan ook. Hij hing rond met de